

הפטרה
"עם זו"

פרשת ויקרא

ממאור שבמורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת ה' ניסן התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:43	19:34	י-ם
18:40	19:32	ת"א
18:42	19:34	חיפה
18:42	19:33	ב"ש

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

הקב"ה מתאוה לתפילתם של ישראל בעת שלום - התפילה אחרת, בעת צרה - כאן המקום לתפלה שהקב"ה מתאוה לה... שאין תכלית התפלה להיות לבטל הצרה, שהרי מביאים צרה **כדי שתהיה תפילה**

כל דור שאין בה ממשלים, לא מובילה לשום מקום...

מסר רבי משה יחזקאל
זצ"ל את כל חייו למען זיכוי הרבים וראה בזה את שליחותו בעולם. כל הזמן היה רץ ממקום למקום בשביל למסור שיעורים ולזכות את הרבים, זה התחיל בשיעור הלכה קצר אחרי הנץ והסתיים בשעות הלילה המאוחרות. בשנה וחצי האחרונות הכל ראו את גודל **מסירות נפשו** לזכות את הרבים למרות מחלתו, הוא הגיע למצבים שהמחלה התפשטה לכבד, וזה היה שורף לו את הדם בגוף. הוא היה מגיע למצב של המוגלובין 7-8 עד כדי כך שבשביל שהוא יעבור את הכביש היינו צריכים לעצור את התנועה ולמרות זאת הלך ונתן שיעורים גם במצב קשה זה. אחרי טיפולים כשהיה יום שלם בבית"ח היה יוצא לשיעור.

מסופר על נכדו של מרן רבינו **עובדיה יוסף** זצ"ל שכאשר היה "תינוק" בגיל חודש וחצי, הוא לא חש בטוב והיה **ראשו שמוט לאחור**. ולכן כשראה זאת אבי התינוק רבי **משה שליט"א**, מיד לקח את בנו לבית החולים ושם הוכנס הילד לטיפול נמרץ. ולאחר מספר בדיקות הודיעו לו הרופאים שהמצב חמור. וכעבור דקות ספורות הודיעו להם שהילד "גוסס". באותם רגעים צלצל רבי משה לאביו וביקש ממנו לברך את הילד. אך מרן החליט להגיע בעצמו לבית החולים, **נכנס והתיישב** על מיטת הפעוט והחל להתפלל ולברכו כשהוא **בוכה בדמעות שלישי**. ומחזה איום זה נמשך למעלה מעשרים דקות, ולאחר מכן עזב מרן את בית החולים ושב לביתו ולתלמודו! והנה זמן קצר לאחר מכן קרה "הנס", לפתע החל הילד להגיב לסביבה ולהראות **סימני התאוששות**. הדבר הותיר את צוות הרופאים משתאים ואינם מאמינים למראה עיניהם, וב"ה כעבור מספר ימים שוחרר הילד לביתו בריא ושלם! כששמע זאת מרן, מיד הורה לבנו לערוך "מסיבת הודיה" לה' יתברך על הנס הגדול, ואף הורה לו לרכוש חולצה חדשה ולברך עליה בשמחה "ברכת שהחינו!"

כמה ימים קודם פטירתו רבנו **יוסף חיים** זיע"א, רצה ללכת להשתטח על מצבת אדונו **יחזקאל הנביא** זיע"א, כדרכו בקודש. ובס"ד זכה לכך בימיו האחרונים, ואח"כ נפטר מעולם הזה ויעל אל על, ביום י"ג באולול התרס"ט. על כסא תורתו ישב מעת י"ג אלול התרי"ט, סך הכל חמישים שנה תמימות, מיום ליום, זיע"א. אחר שהביאוהו לבבל, **כל יושבי העיר** אנשים נשים וטף, לאלפים ורבות, מגדול ועד קטון הלכו בשעת לילה מאוחרת לקבלו ולהלוק לו כבוד אחרון. בכל יום משבעת ימי האבלות, **סגרו חנויותיהם** ובטלו מלאכותיהם ונתקבצו בבית הכנסת הגדולה ושמה הספידוהו וקיננו עליו, הוא אדון והוי הודו.

השינוי לטובה מגיע כאשר הבעל מתחזק בלימוד התורה

פנס הגיעו לפני הגה"ק רבי **בן ציון אבא שאול** זצוק"ל שני בעלי דין. החלו לפרש לפניו איש איש וטענותיו. הדין התמשך, ושעת בין הערביים הגיעה. אפלולית השתררה בחדר. נגש אחד המתדיינים אל מתג החשמל ו**הדליק את האור**. מיד פסק הרב משימעת הדברים ואמר: אגא, כבה את האור, שאם לא כן יהא זה בגדר של **טובת הנאה** ואיסור שוחד, ועלול אני חס ושלום להטות את הדין..."

החוכמה בחיים היא לא להשיג את מה שרוצים, אלא לשמור את מה שלא כדאי להפסיד...

קוים לדמותו של הגאון הצדיק רבי **עמרם אזולאי**-חמיו של רבנו **יעקב יוסף** זצוק"ל כל מוחו של רבנו **חכם מנחם מנשה** זצ"ל היה תדיר בעלמה דקשוט, וחשב על אהריתו בכל עת, לא אחת היו נכנסים לביתו והיה מצביע על מדף מסוים בספריה, שם היתה שקית עם תכריכים וסבון, 'זה כל רכושי'-היה אומר רבנו...

נקודה למחשבה
יום אחד, נכנסה המורה לכיתתה ד' ואמרה לתלמידים: "תלמידים יקרים! היום אנחנו נעשה **פעילות שוברת שיגרה**" - ומיד התחילה לחלק להם דפים, בהם כל תלמיד קיבל את שמות+משפחה של כל חבריו לכיתה.מה שנעשה כעת... זה שכל אחד ירשום בבקשה את כל **הדברים הטובים**, בצורה מפורטת, שהוא מזהה בחבריו, לפי הרשימה שקיבל. כמובן שמישהו כוז, לדבר ולהביע רגשות גרמה לתסיסה וחוויה מהנה בכיתה... ואכן, כל תלמיד רשם את כל המעלות שזיהה בחבריו לכיתה. המורה אספה את הדפים, ובבית היא ריכזה לכל תלמיד רשימה מפורטת של המעלות שחבריו זיהו בו. למחרת, כשהמורה חילקה לכל תלמיד את **רשימת היתרונות שלו**, כמובן שהשמחה הייתה גדולה, והתלמידים הופתעו בשמחה לגלות את המעלות הרבות שקיימות אצלם ועד כה הם לא היו כל כך מודעים אליהן. עבר מאז אותו האירוע כחמש עשרה שנה. והמורה שולה קיבלה שיחת טלפון נורא קשה ונורא כואבת: "אחד התלמידים שלך לשעבר, גדל התבגר והתגייס לצבא, וכעת הוא נהרג בתקרית. נא להגיע לתת את הכבוד האחרון... כמובן שהקושי לשמע בשורה מזועזעת כזו הוא כבד מאוד. ואכן המורה השתתפה בלוויה ואף לאחר מכן היא ניגשה לבית ההורים כדי לנחם. כשהיא נכנסה לבית, אז להורים - ההמומים, כואבים ואבלים על מות בנם יקרים - נדלק ניצוץ של שמחה בזווית העין ואמרו לה: **"שלום המורה!**... אנחנו היכינו לפגוש אותך...!" היא לא כל כך הבינה... מי זוכר בכלל את המורה מכיתה ד'...? האמא הסבירה לה: "כשהחזירו לנו את החפצים שהיו על בנה בזמן התקרית, אז מצאו פתק שהיה מונח בכיס **שמעל הלב** ובו רשימה של מעלות שחבריו רשמו עליו בכיתה ד'... עם זה הוא הסתובב במהלך שנים... ועם זה הוא נהרג..." אדם עם כבוד עצמי שמבין ש: **"בשבילי נברא העולם"** זה אמור להרתיע... כל מילת העצמה שנחזק בה את עצמנו ואת הזולת נצמצם את הפשיעה והפגיעה באחר - כי רק מי **שמעיד את עצמו** כראוי מבין שיש לו המון מה להפסיד... (העורך)

חברים הם מלאכים שמעמידים אותנו על הרגליים כאשר הכנפיים שלנו שוכחות כיצד לעוף

האם חשבנו פעם שהקב"ה בעצמו מבקש מאיתנו בכל ליל שבת לשמש נעדים לבריאת העולם?

רבי שלמה מזוועהיל זיע"א, היה שקוע רוב זמנו בדקקות בעולמות העליונים, והעפיל לדרגות נשגבות בעבודת ה' יתברך. אולם עניין **החסד** וההטבה עם הזולת עמד אצלו בסדר העדיפות **העליון ביותר**. קודם כל. הסוד גדול הוא מכל דרגה רוחנית. היה מבטל את דבקו ודרגותיו העליוניות כדי להתעסק בצרכי זולתו: אצל רבנו לא היו צרכים לחדר המתנה.

היות שתמיד, בכל עת, היה **הבית פתוח לכל דורש**, ללא עתים קבועים וללא הגבלה. הדלת מעולם לא נמצאה סגורה, הן באמצע האכילה הן באמצע השינה, הן ביום והן בלילה בשעות המאוחרות. כל הלילה היה נר דולק, ולא קרה מימיו שאחד יחזור ריקם מחמת עיכוב ממנו שלא יכול לקבלו מאיזה סיבה שהיא, כי תמיד היה מוכן להדורשים במסירות נאמנה. עניין ההטבה לזולת עומדת היא בראש סדר העדיפויות, עד **שמי שמוותר על דרגות** רוחניות עבור חסד הוא **בן העולם הבא**.

עד כמה שהדבר מצחיק, גם אנתנו עורכים לא פעם 'מחקרים' קחו למשל אדם שמנסה לעשות מעשה טוב **ולפתע צץ לו עיכוב**. הוא מנסה פעם נוספת, ושוב זה לא מסתדר לו. לבסוף הוא מחליט ש'זה לא בשבילי', ולפעמים הוא אפילו מחליט ש'מהשמים לא רוצים' שהוא יעשה את הדבר. האדם הזה הוא ממש כמו הדוקטור המזור, שרואה כמה עובדות ומגיע למסקנות ההפוכות ביותר מהמציאות. כי אולי האמת שונה?

אולי מהשמים מקשים על האדם לעשות מצווה, כדי להגדיל את הניסיון ולהרבות את שכרו? ואולי זה היצר הרע שמונע אותו, כי יש לו חשש כבד שהבחור צ"צ' הולך להתחזק לו מתחת לידים? אז בואו. ככל שנגיע למסקנות הנכונות בחיים, כך נוכל להתקדם, להתחזק ולחיות בצורה נכונה.

הביטוי היותר חזק של הקיום איננו זרימת הזמן לאורך חייו של אדם, אלא **אוסף החתומות** שהוא מטביע על הסוככים אותו מכוח אישיותו ומעשיו, ואוסף החתומות שהעולם מטביע בו - דרך רגישותו ופתיחותו לגוונים היותר זכים של החיים.

מי שטעם טעם לימוד החומר הוא יודע להבחין בין מי שלומד מוסר או שיצא במה שנשאל ונותן בדברי מוסר לזולתו.

זו עיקר עבודת האדם בעולמו לידע ולהבחין כי הכל נס ואין מקום לטבע כלל, וכל מציאות הטבע הוא רק מקום להטעות כדי שתהא לו כח הבחירה.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

אשתו של החפץ חיים זצ"ל אמרה שהיא מתחרטת על **שני דברים** שלא שמעה בקול בעלה: **כשננס** הגיע לגיל י"ח אמר הח"ח: "נו, שמונה עשרה לחופה" ואמרה לח"ח שמדיי מוקדם, אמר לה: "טוב את לא רוצה, אז לא", ובסוף הבן לא התחתן כלל כל ימי חייו. היא סבלה על המעיים, והיה אסור לה לאכול קוגל. אמר לה הח"ח שבבת, **שקוגל של שבת** אינו מזיק, ובכל זאת פחדה ולא אכלה, והתחרטה. שאם הח"ח אמר, הדבר לא היה מזיק לה.

כי השגחת הקב"ה אינה רק במעשים הגלויים והנראים אלא אף המתחולל בתוך לבו וכליותיו בכלל השגחת הקב"ה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחן גבוה

פי האדם עץ השדה (דברים כ, יט)

השבוע זכינו לברך ברכת האילנות, ועלינו ללמוד מהאילנות את מידת הסבלנות, ישנם אנשים שחולמים לקום ביום בהיר ולדעת את כל הש"ס הראשונים והשויע, אך אין מציאות כזאת, צריך להיות בסבלנות, קבץ על יד ירבה (משלי יג, יא), ילמד בכל יום עד היכן שידו מגעת, וכן ביום למחרת, ולאחר תקופה יראה ברכה וסייעתא דשמיא בעמלו. וכשם שבאילן אין מציאות שיזרע האדם היום ולמחרת יראה עץ גדול צומח עם פירות, אלא זהו תהליך שנמשך ולוקח מספר שנים, וגם לאחר שגדל העץ והוציאת פירות צריך להמתין שלוש שנות ערלה וכו'.

בדורנו שהטכנולוגיה מתקדמת הורגלנו שכל הדברים נעשים במהירות, בעבר כדי להגיע מירושלים לתל אביב היה צריך לרכוב על המור במשך מספר ימים, והיום אפשר לעשות זאת תוך פחות משעה.

וכן בעבר כדי ליצור קשר עם חבר היה צריך להמתין זמן רב, עד שישלח המכתב או עד שיפגשו, וכיום ברגע קט יכול לדבר עם חברו בכל מקום בעולם באמצעות הפלאפון, וכן לעניין האכילה, בעבר כדי להכין תבשיל בשר היה צריך לקנות פרה, להזמין את השוחט, לשחוט את הפרה, לחלק את הבשר לנתחים, למלות ולהכשיר אותו ורק אז לבשלו, וכיום קונים את הבשר לאחר שחיטה ומליחה בדת ומיד יכולים לבשלו, ולכן הורגלנו שכל הדברים נעשים במהירות.

אך דבר אחד נשאר כמות שהוא ואינו גודל במהירות וצריך סבלנות רבה בגדילתו והוא העץ, והאדם נמשל לעץ, **פי האדם עץ השדה** (דברים כ, יט). ללמוד שצריך סבלנות רבה בבנייתו הרוחנית והגשמית, בעליית שלב אחר שלב ועד אחר צעד במעלות התורה, הקדושה והיראה. וכן בענין שלום בית, אדם שיש לו סבלנות מציגה בחיי הזוגיות, כשנכנס לבית ורואה שהאוכל לא מוכן, אינו מקים קול רעש גדול, אלא מתיישב בסבלנות ומדבר על לב האשה ושואלה ברכות ובחיבה, וכן הוא לענין חינוך הילדים, דרוש סבלנות רבה בחינוך והדרכת הילד, כדי לנטוע בו מידות טובות, שכל תבונה ואהבת תורה.

יהי רצון שנוכח לתקן את דרכינו ומעשינו, ונראה בקרוב בגאולת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

שאל יהודי את חברו: אימתי תפרע לי חובי? החזיר לו חברו: מה אני בעיניך, נביא?

התמדתו וגדלותו של רבי **שמשון בינקוס** זצ"ל בתורה היתה לשם דבר, ולדוגמה הלילות שבת היה מתפרק על התורה ללא הפוגה. במשך תקופה מסוימת הוא 'חטף' תנומה קלה לאחר הסעודה **קם משנתו והחזיר** להגיע עד הצות לביה"כ, פתח גמ', וציל לתוכה עד אור הבוקר כשאין לו בעולמו מאומה מלבד הוויות אביי ורבא

חבר טוב הוא זה שיאחז בידך ויגע בליבך

הרה"ק רבי משה חיים לוצאטו אומר: מאין תבוא לנו הדביקות וההתלהטות בנפשותינו אליו יתברך ולתורתו **אם לא** נשעה אל גדולתו ורוממותו אשר תוליד בקרבנו הדביקות.

כל העלונים: hamaor.net

מספיקים על זוגתו של הגאון רבי יח"אל **מיכל עפשטיין** בעל "ערוך השלחן", ש'היתה צדקנית גדולה מאין פמנה, והתאמצה בכל כוחותיה לעזר לבעלה לישקד באגלי התורה יומם ולילה. במשך שלושים שנה מאז נשואיהם, **פרנסה** את בני ביתה מתנות שנתלה בעצמה. כל אותה תקופה **לא ידע הגאון** היכן היא התגונת, פיצד היא מתנהלת ובאילו קשיים מתמודדת אשתו.

כאשר שאל אותה על אודות התגונת, נמנעה זוגתו מלגלות לו אפלו את מקומה, כדי שלא יטרד מתלמודו בגינה. ואכן זכה רבי יח"אל מיכל, שהודות לאשתו הצדקת התאפשר לו לישקד בתורה ללא הפרעה וקפח דעת כל-שהוא. כצדק משרפי מעלה, ויכול היה לחבר את ספרו המפלא "ערוך השלחן".

בליל יום טוב אחד התלקחו פסוני הבד שעמדו ליד הפתילה במטבח הצר, ורק בנס שמה לב לךך אשת הגאון רבי **יוסף שלום אג'ישיב** זצ"ל לפני שהתפשטה האש לשאר חדרי הבית. והיא, שפל מעיניה נתונים היו לרגעים שנותרו לבעלה לישן כדי שיהיה **בנחו ללמד כהרגלו** משעה שלוש לפנות בקר, אָנְרָה עז והוציאה לבדה את הפתילה הבוערת לחצר בלא לעורר כל רעש. פְּשָׁקָם בעלה בשעה שלוש פתרגלו, מצא אָמָנָם מטבח שרוף, אף לא הפרע מלימודו.

מרבי חיים קניבסקי שבילדותו ממש כשעוד לא הי שייך בלימוד המשנה והגמרא, שינן עמו אביו בעל פה את שמות כל המסכתות משניות של הש"ס לפי הסדר עם ניגון מיוחד, כן לימד רבי חיים את ילדיו הגדולים, וחמותי תח' **זוכרת עד היום** את שמות המסכתות עפ"י הניגון, ששמעה מאביה רבנו, ושמעתי מרא"מ נ"י שרבנו הוסיף לו, שאביו גם שר לו שמות הפרשיות וכו"ד ספרי הקודש, מאז שכבר ידע לדבר, ויש לו מכך טובה גדולה, **שזה הכניס לו חשקת התורה**.

שניים עמדו לפני הרב לדין. רבי, - טען התובע, - מנה יש לי בידו של זה ואין הוא משלם. רבי, - השיב הנתבע, - השעה דחוקה לי; בחודש זה אין בידי לשלם. רגז התובע: לא כך אמרת גם בחודש הקודם? החזיר הנתבע: שמה לא עמדת בדיבורי ושילמת?

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת וחי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חניה, נעמה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, נאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מרו הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**